

VIORICA NEGOTIAȘ

*Întâlnire
cu un
înger
Povestiri de
noapte bună*

Cuprins

Viorica Negoiaș · 7	Peste poartă · 58
„Povestiri de noapte bună” · 9	Stai calmă și scrie · 60
Gabriella Costescu · 10	Nunta din grădină · 62
Omuleț · 11	Poveste virusată · 65
Îngerul cu un nume · 12	Să fim din nou fericiți · 66
Îngerul romantic · 13	Chipul icoanelor · 68
Floare albastră · 14	Uniți în iubire · 70
Vasul de lut · 16	Clipa · 72
Miracolul Eminescu · 18	Flori de tei · 74
Albina fără aripi · 20	Puf de păpădie · 76
Alb · 22	Alegerea · 77
O frunză · 24	Diamantul · 80
Să nu mai ascult · 26	Calul meu alb și visele · 83
Iubirea adevărată · 28	Pasăre de noapte · 85
Lup alb · 30	Să ardem împreună · 86
Povestea de noapte bună · 32	Femeia în ochii căreia ai văzut
Trandafiri pentru contesă · 35	strălucind stele · 88
Un milion de trandafiri roșii · 38	Pentru că plouă prea mult · 90
Fii artist · 40	Flori pentru tine · 92
De vorbă cu luna · 42	Mărul · 94
Meritul tău · 44	Sete · 96
Pânza de păianjen · 45	Spectacolul · 98
Bobul · 47	O lume mai bună · 99
Pe unde umbli? · 49	Buchetul miresei · 101
Lumea mea · 50	Noaptea Sfântului Andrei · 103
Să creștem amândoi un Înger · 52	Lumină · 105
Întâlnirea · 53	Poveste de noapte bună · 107
Oameni pozitivi · 55	
Fluturi · 57	

Omuleț

Nu judecați niciodată un om după haine,
după felul cum stă în banca lui.
Felul lui de a fi, modul în care arată.
N-ai să știi, până nu ai să vezi într-o zi
că e un Înger.
Așa a apărut
Omuleț!

Îngerul cu un nume

Am vrut să poarte un nume.
L-am numit Omuleț.
A devenit cel mai important personaj al vieții mele,
ajungând să topească până și zăpezile din New York.
Omuleț știe ce spun.
Nu odată i-am văzut aripile,
i-am simțit prezența printr-un cântec.
Astăzi sunt alt om.
Un om care se iubește,
cum îl iubește pe Dumnezeu.
Nu mă iubeam.
De aceea i-am dat un nume:
Omuleț.

Îngerul romantic

Se spune că în cer Dumnezeu are mulți Îngeri.
Dar printre ei avea unul care era mai altfel.
De câte ori îl căuta Dumnezeu
îl găsea la marginea cerului, cu privirea spre pământ.
Ținea în mână un săculeț de pânză albă,
pe margini cu dantelă brodată, în care ținea petale de flori,
pe care le risipea din cer, către pământ.
Era fericit chiar dacă Dumnezeu îl certa
că întârzia mereu, la rugăciune.
Văzând Dumnezeu că nu are cu cine,
l-a chemat la el.
Îți place atât de mult pământul?
Atunci du-te acolo,
fii om, cu suflet de Înger
și fă numai bine.
Îngerul a devenit om.
Cât timp a trăit a făcut numai bine.
A fost căsătorit, a avut copii,
de aceea și astăzi unii oameni
au suflete de Îngeri,
pentru că probabil din moși strămoși
provin din acel suflet de Înger.
Omuleț, tu ești unul!
Doar dacă zici tu!
Noapte bună, Omuleț!
Noapte bună, Vio!
Noapte bună tuturor!
Somn ușor!

Floare albastră

Sincer astăzi aş vrea să vorbesc despre ploaie.
 Ştiţi când a plâns prima dată cerul?
 Când nu a mai putut face nimic, pentru o floare.
 Cerul se îndrăgostise de o floare mică şi albastră.
 O iubea aşa de mult, încât s-a făcut albastru.
 Totul era bine şi frumos.
 Soare cald.
 Ea, o nebunatică care îl distra.
 O floare de câmp, cu nu prea multă carte.
 Dar îl iubea atât de mult.
 Din prea multă iubire, făcea nenumărate greşeli.
 Cerul se distra.
 Câte vedea în timpul zilei... dar ea
 îl atrăgea cu gingăşia ei.
 Până într-o zi, când o vede căzută la pământ.
 Ca ea, multe. Dar ea, era a lui.
 Nu trebuia să moară.
 Atunci cerul s-a supărat, norişorii albi au devenit negri.
 Îi dădea din calea lui mânios.
 Atunci ei se ciocneau, scoteau tunete şi scânteii.
 Cerul urla de se cutremura pământul.
 Din ochi, a început o ploaie de lacrimi.
 Pământul privea în sus şi mulţumea.
 Degeaba ai iubire, dacă nu o demonstrezi.
 Dacă nu o dăruieşti.
 Floarea a simţit prima dată iubirea,
 care a inundat-o, până în rădăcini.

să nu mai plângă cerul.

Cerul a văzut și de bucurie

a chemat Curcubeul.

Semn al Îngerilor, că Dumnezeu este

un legământ pentru tot ceea ce este viață.

Cerul a mulțumit Domnului că i-a ascultat ruga.

Da, se rugase.

O iubește și în ziua de astăzi.

Mai plânge din diferite motive.

Uneori de fericire, alteori ca ea să nu moară.

Și plouă, mă port desculță să simt ploaia

și iubirea cerului pentru ea.

Vio, astăzi ai povestit tu!

Prea frumos plouă.

Aștept curcubeul.

Așteaptă somnul și visul Vio!

Orice de la tine.

Aș plânge și eu pentru tine

și aș deveni o floare albastră.

Să te văd cum plângi, pentru mine.

Fapte, Omuleț!

Vio, deja ești în vis.

Da, visez cu ochii deschiși.

Ai să plângi pentru mine?

Poate am plâns, de aceea ai numele

unei flori albastre.

Noapte bună!

Noapte bună, Omuleț!

Noapte bună tuturor!

Vasul de lut

Eu nu mint, dar mai trișez câteodată.
Ca să aflu răspunsuri, caut.
Mă străduiesc să fiu asemeni unui vas cu flori.
Știu că ulciorul nu merge de multe ori la apă.
Dar poate îmi place să mă prinzi,
să spargem acel vas vechi.
Să facem altul împreună,
mână în mână.
Caut până învăț.
De câțiva ani, doar asta fac.
Mi-ai dat putere și voință.
Nici măcar nu am știut că pot.
Sunt mai bogată, se vede pe chip.
Țin mereu flori proaspete în vasul de lut.
Acum, amândoi lucrăm la unul nou.
Eu sunt mică.
Doar ucenică și încerc să îți iau
măsura de la mână.
Să facem vasul perfect.
Părțile să fie egale.
Știu că ai să mă ajuți.
Chiar dacă eu rămân în urmă.
Am brațul tău.
Ai ce nu știu eu, ca să facem un vas bun.
Vio, ce poveste!

Mi-a șoptit-o

Marc Chagall, pictorul.

Știi că eu vorbesc și cu imaginile.

A... da!

Tu și imaginile în care te regăsești.

Cântecele tale!

Nu mai râde, știu,

tu contribui la visele mele.

Până și durerile nu mai sunt dureri.

Învăț!

Noapte bună, Omuleț!

Noapte bună, Vio!

Noapte bună tuturor!

Miracolul Eminescu

Eu cred că este ceva peste înțelegerea mea.
De mică mi-a plăcut Eminescu.
Gândul meu pleca în imagini.
Simțeam versurile până în vârful degetelor
de la picioare.
Ce bine ar fi să mai am atât de dezvoltat
nervul periferic.
Astăzi am simțit din nou prezența lui.
Nu este prima dată când îmi pune în degetele de la mâini,
vorbe, pe care apoi le scriu.
Astăzi am vrut să îi scriu ceva deosebit.
Nu îmi venea nimic în minte.
Și m-am trezit scriind. Chiar mult.
Atunci și nu este prima dată când îi simt prezența.
Mă veghează de mică.
Îmi place mult, Luceafărul de seară.
Într-o noapte m-a trezit o lumină puternică.
Am deschis ochii.

Prin fereastră lumina Luceafărul.
O lumină puternică, pur și simplu m-a trezit.
Nu am văzut niciodată o așa lumină.
Nu este o poveste, este adevărat.
Patul este lângă fereastră.
Adorm cu luna, cu stelele și mă trezesc
în raze de soare.
Și cum să nu vină poveștile?
Și cum să nu mă caute Luceafărul

când eu chiar cred?

Și vreau să cred.

La câte dureri și neputințe în lume,
măcar să cred în lumea mea.

Ea există dincolo de suferințe.

Nu mai doare, când simți iubirea
de la cer, la pământ.

Cred că este ceva după moarte.

Cred că iubindu-l, m-a binecuvântat.

Iubesc cam mult.

Și uneori chiar vine, pe lângă mine.

Poate prin gând.

Gândul este puternic.

Nu cunoaște granițe.

Cred în miracolul Eminescu.

Omuleț,

tu știi mai multe și nu spui!

Dar eu simt.

Simt chiar dacă știi tu, nervul periferic.

Iubirea ajunge oricum în gânduri.

Să iubesc.

Vă iubesc!

Noapte bună, Omuleț!

Noapte bună, Vio!

Noapte bună tuturor!

Credeți în miracole.

Ele chiar există.

Trăiesc, sunt un miracol.

O lucrare a lui Dumnezeu,
cu suflet, cu viață,

Deci trăiesc!

Albina fără aripi

Dacă a avut cândva aripi, nu se știe.
Se știe doar ziua când cineva a găsit-o
acolo printre florile de floarea soarelui, fără aripi.
A luat-o în palma sa și a îngrijit-o cu iubire.
Avea ea de ales, când toate celelalte zburau?
Ea rămânea să bâzâie primprejur.
Cel care o îngrijea îi crease tot confortul.
Ea depindea de acel ceva,
căruia nu știa cum să îi zică.
Și l-a numit Înger.
Avea un loc al ei unde dormea și visa noaptea.
Ziua îi aducea flori, iar ea se credea în natură.
Dragostea lor era numai lapte și miere.
Numai nu putea să zboare.
Se spune că iubirea celui care o îngrijea
a vindecat-o.
Nu își dorea mai mult.
Avea locul ei și cineva să o iubească așa
cum era ea. Fără aripi.
Mâna lui o purta pe deasupra florilor.
Ea avea senzația că zboară.
O așeza pe câte o floare.
Aduna ce era mai bun din parfumul florilor
și își căuta mâna, de care nu se mai dezlepea.
Acea mână era zborul ei, Îngerul care o purta
printre flori și o ducea la culcare.

Viața ei depindea de aceste două mâini.
 Îi simțea mirosul pielii.
 Îl cunoștea din o mie de ființe.
 Îi cunoștea ochii, ochii care nu o pierdeau,
 să o piardă pe ea.
 Așa a ajuns să trăiască,
 fără să își mai simtă handicapul.
 Că a zburat vreodată, că i-au crescut vreodată
 aripi sau o să îi crească, nu știu.
 Dar știu că iubirea lui o poartă
 pe deasupra florilor,
 iar iubirea ei o va face sigur să zboare,
 fără aripi deasupra iubirii lui, de miere.
 El o să zboare alături de starea pe care o creează pentru ea.
 Se vor simți mereu în zbor.
 Ce Frumos Omuleț!
 Mulțumesc!
 Noapte bună, Vio!
 Omuleț, eu mă simt mereu în zbor cu tine!
 Noapte bună, Omuleț!
 Noapte bună tuturor!